

Griffiennr. :
Not. nr. : 66.13.465/94

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 09 DECEMBER 2003

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, eenentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van de vervolging :

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen :

1. , boekhouder, geboren te op wonende te
- 2 , sociaal verpleegster, geboren te op , wonende te ,

verdacht van :

De eerste en de tweede :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben of om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben.

- A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 1- 2°, 64 (1°, 2° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12 april 1962), zoals thans geformuleerd in de artikelen 42 § 1- 2°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en schepenen, op de grond, gelegen te het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd door een poel te hebben uitgebreid en in stand te

hebben gehouden in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied (verbreding van de oevers van de waterput en verwijd tot een soort vijver)

te in de periode van minstens 1.9.1994 tot en met 23.3.1997

de inbreuk gepleegd zijnde op het onroerend goed, gelegen te
toehorende aan de eerste en de tweede voornoemd en ten
kadaster gekend onder

de feiten onder de tenlastelegging A thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1,2, 99 § 1 - 4°, 146 - 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18.5.1999 (B.S. 8.6.1999)

- B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1- 2°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormeld decreet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, in casu : op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A, door de instandhouding van de onder A omschreven toestand

te in de periode gaande van 24.3.1997 tot en met 30.4.2000

de feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 4°, 146 - 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18.5.1999 (B.S. 8.6.1999)

- C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1- 4°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, in casu : op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A door de instandhouding van de onder A omschreven toestand

te vanaf 1.5.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 15 juli 2003.

Nopens de procedure.

1. Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor op 8 augustus 2003.

2. Op de openbare terechtzitting van 16 september 2003 aanhoorde de rechtbank :

- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door eerste substituut-procureur des Konings;

de beklaagde bijgestaan door meester
advocaat te

- de beklaagde vertegenwoordigd door meester
advocaat te

Nopens de feiten.

3. Op 01.09.1994 stelde de politie van vast dat op een weide aan een vijver gegraven werd van ongeveer 25 meter op 15 meter.

De uitgegraven grond werd verspreid over de weide waardoor deze ongeveer 1 meter opgehoogd werd.

Uit de foto's genomen door de verbalisant blijkt dat het ging om aanzienlijke grondwerken met veel grondverzet.

Integenstelling tot wat de beklaagden herhaaldelijk en leugenachtig voorhielden betrof het geenszins onderhoudswerken aan een bestaande veedrinkput maar de aanleg van een grote tuinvijver.

4. Volgens het gewestplan is het perceel gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebeid.

5. Een regularisatievergunning werd geweigerd:

- door het college van burgemeester en schepenen op 20.07.1995
- door de bestendige deputatie op 12.10.1995
- door de minister bij M.B. van 22.07.1996.

In het M.B. wordt o.m. verwezen naar de strijdigheid met het bestemmingsvoorschrift en naar het negatief advies van het Bestuur Landinrichting dat luidde: 'Ongunstig'. Ter plaatse worden geen landbouwactiviteiten uitgeoefend zodat de aanvraag geen agrarische bestemming heeft. Dergelijke ingrepen versterken alleen maar de residentialisering en vertuining van de open ruimte wat niet kadert in een rationele ordening van het platteland'.

In rechte.

6. De beklaagden worden vervolgd voor het uitvoeren zonder vergunning van een aanmerkelijke reliëfwijziging (tenlastelegging A.) en het instandhouden ervan (tenlasteleggingen A., B. en C.).

De incriminatie strekt zich uit over de periode van 01.09.1994 tot 15.07.2003.

7. Ten onrechte stellen de beklaagden dat ingevolge de decreetswijziging van 4 juni 2003 de tenlastelegging A. wat betreft de uitvoering van de werken verjaard is, en dat wat de instandhouding ervan betreft de strafvordering vervallen is.

8. Door art. 7 van het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003, inwerking getreden op dezelfde datum) werd aan art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DRO) een derde en vierde lid toegevoegd.

Art. 146 DRO, derde lid luidt: *'De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet meer voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen*

onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg'.

Art. 146 DRO, vierde lid luidt: *'Onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan de groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, agrarische gebieden met bijzondere waarde, grote eenheden natuur, grote eenheden natuur in ontwikkeling en de ermee vergelijkbare gebieden, aangewezen op plannen van aanleg, alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen'.*

Hoewel deze decretale bepaling dateert van na de feiten houdt zij mogelijks een voor de beklagde gunstiger regeling in die ingevolge art. 2 SW, moet worden toegepast.

9. De aanleg van een grote tuinvijver in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied is echter onmiskenbaar een ernstige inbreuk op een essentieel stedenbouwkundig bestemmingsvoorschrift.

De agrarische gebieden zijn immers, volgens artikel 11 van het K.B. 28.12.1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen, bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Zij mogen enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaken.

Bovendien zijn de landschappelijk waardevolle gebieden, aldus artikel 15, die gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de grondkleur voor zover de zij de schoonheidswaarde van het gebied niet in gevaar brengen.

Uit die laatste bepaling blijkt dat landschapsbescherming en zelfs landschapsontwikkeling primordiaal zijn in landschappelijk waardevolle gebieden, en dat de schoonheidswaarde van het landschap in zulke gebieden een groot gewicht in de schaal legt en daarom als rechtsgoed beschermd werd (RvS, 21 juni 2001, nr. 96.820 inz.

De artikelen 11 en 15 dienen bovendien te worden samengelezen.

Het aanleggen van een tuinvijver als deze is in strijd met voormelde bepalingen en vormt een ernstige inbreuk op een essentieel stedenbouwkundig bestemmingsvoorschrift.

De rechtbank acht de tenlasteleggingen A, B en C in hoofde van beide beklaagden bewezen.

Nopens de strafmaat.

10. De bewezen verklaarde betichtingen zijn telkens de uiting van éénzelfde strafbare gedraging, zodat voor ze samen telkens slechts één straf moet worden opgelegd.

11. De inbreuken kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en/of een geldboete van 26 EUR tot 400.000 EUR.

12. De beklaagden hebben doelbewust een ernstige inbreuk gepleegd ervan uitgaande dat éénmaal de vijver gegraven was die ook wel zou blijven bestaan.

De beklaagden moeten beseffen dat zij zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen. Zij hebben doelbewust en van meet af aan het plegen van het bouw misdrijf tot doel gehad en hebben de overheid daarbij misleid. Meer nog na de vaststellingen hebben zij het misdrijf verder gepleegd.

Dergelijke ingesteldheid is maatschappelijk onaanvaardbaar.

Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening en stedenbouw kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan het persoonlijk belang van de beklaagden.

Gelet op de kwade trouw waarmee de feiten gepleegd werden gaat de rechtbank niet in op de vraag van de beklaagden om hen de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen.

Een geldboete zoals hierna bepaald dient te worden opgelegd.

Gelet op het blanco strafrechtelijk verleden van de beklaagden en het feit dat inmiddels tot herstel werd overgegaan kan een deel van de geldboete met uitstel worden verleend.

Nopens het herstel.

13. De stedenbouwkundig inspecteur vorderde bij brief van 25.02.2002 het herstel in de oorspronkelijke toestand. Hij vorderde tevens een dwangsom van 50 EUR per dag vertraging.

Op 10.09.2003 stelde de bouwinspectie vast dat het herstel werd uitgevoerd en liet weten dat de herstellvordering aldus zonder voorwerp was geworden.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935 ;
art. 162, 182, 184, 185§2, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering ;
art. 2, 3, 5, 38, 39, 40, 41, 50, 65, 66, 100 Strafwetboek, alsmede de wetsbepalingen zoals in de tenlastelegging hiervoor aangehaald;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952 - gew. art. 1, 2° Wet 24 december 1993 ;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985 - gew. art. 3 Wet van 24 december 1993 en 2, 3 en 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29.juli 2000) ;
art. 8 en 14 §1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en art. 7 van de Wet van 9 januari 1991, zoals gewijzigd door de Wet van 22 maart 1999 (B.S. 1 april 2000) en zoals gewijzigd door de Wet van 17 april 2002 (B.S. 07 mei 2002);
Art. 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek.

DE RECHTBANK, recht doende **OP TEGENSPRAAK**,

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED :

Veroordeelt de **beklaagder** voor
de hierboven omschreven en bewezen verklaarde **betichtingen A, B en C samen, ELK tot een GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO.**

Verhoogt de geldboetes met veertig decimes, aldus telkens gebracht op tweeduizend vijfhonderd euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboetes zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens **VIJFENDERTIG DAGEN**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beide beklaagden **wat betreft TWEEHONDERDVIJFTIG EURO, gebracht op duizend tweehonderdvijftig euro of een vervangende gevangenisstraf van 17 dagen, van de uitgesproken geldboete van VIJFHONDERD EURO telkens zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.**

Zegt dat de beklaagden verplicht
zijn elk een bedrag van TIEN EURO, verhoogd met veertig decimes, aldus telkens gebracht op VIJFTIG EURO, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden
solidair tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **72,18 EUR**.

Legt de veroordeelden eveneens
elk een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting op 09 december 2003.

Aanwezig :

- alleenrechtsprekend rechter, aangewezen bij beschikking van de Voorzitter van deze rechtbank dd. 09 december 2003 om rechter ondervoorzitter, te vervangen die wettig verhinderd is de uitspraak bij te wonen van dit vonnis waarover hij beraadslaagd heeft overeenkomstig artikel 778 Ger. Wb.;
- substituut-Procureur des Konings;
- griffier